

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: R. N.,
bytem X,

proti
žalovanému: generální ředitel Generálního ředitelství cel,
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2016, č. j. 29504-13/2016-900000-302,
a o žalobě na ochranu osobnosti,

takto:

- I. Žaloba se v části, v níž se žalobkyně domáhá, aby soud žalovanému uložil povinnost písemně se žalobkyni omluvit za neoprávněný zásah do osobnostních práv a povinnost zaplatit náhradu nemajetkové újmy, odmítá.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2016, č. j. 29504-13/2016-900000-302, se ruší a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 3000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného (pozn. soudu: jako s žalovaným soud v souladu s § 69 s. ř. s. a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018, č. j. 1 As 110/2018 – 37, jednal s generálním ředitelem Generálního ředitelství cel, který jako služební funkcionář napadené rozhodnutí vydal), jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí ředitele Celního úřadu pro Středočeský kraj ze dne 18. 3. 2014, č. j. 12918/2014-900000-405.7, kterým byla žalobkyně propuštěna ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“). Podle žalobního návrhu má soud rovněž uložit žalovanému povinnost prvostupňové rozhodnutí zrušit a řízení zastavit pro nezhojitelné vady. Dále se žalobkyně domáhá písemné omluvy za neoprávněný zásah do osobnostních práv spočívající v neoprávněném nakládání s údaji o její osobě i její rodině a jako náhradu vzniklé nemajetkové újmy požaduje po žalovaném zaplacení částky 500 000 Kč.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobkyně v žalobě zpochybňuje hodnověrnost podkladů rozhodnutí a vytýká procesní pochybení. Žalobkyně namítá, že lékařský posudek referátu pracovnělékařských služeb byl vyhotoven neoprávněnou osobou, v rozporu s vnitřním předpisem Celní správy ČR č. 27/2013 - Organizace a provádění lékařských prohlídek v rámci pracovně lékařských služeb (dále jen „vnitřní předpis č. 27/2013“). Lékařka MUDr. Č. porušila povinnou mlčenlivost tím, že do správního spisu obstarala v plném znění lékařské zprávy obsahující nadbytečné citlivé osobní údaje žalobkyně, ke kterým správní orgán neměl mít přístup a neměl je citovat v odůvodnění rozhodnutí. Podklady byly navíc opatřeny až na základě žádosti žalovaného po zrušujícím rozhodnutí správního soudu. Žalobkyni nebylo umožněno klást lékařce otázky, doručení napadeného rozhodnutí nepředcházela výzva k seznámení se spisem, zdravotnická dokumentace žalobkyně nebyla vedena v souladu s právními předpisy a manipulovaly s ní neoprávněné osoby. Žalovaný se měl zabývat vyjádřením lékařky ze dne 11. 7. 2016, neboť je pro žalobkyni dehonestující. Správní orgány nevzaly v potaz, že zhoršení zdravotního stavu žalobkyně nastalo v důsledku bossingu ze strany služebních funkcionářů a porušení prevenčních povinností pracovníků referátu pracovně lékařských služeb (viz k tomu přílohu č. 2 žaloby). Odborová organizace souhlasila s propuštěním žalobkyně, aniž by se s případem seznámila. Žalovaný se neřídil rozsudkem soudu a neopatřil v souladu s právními předpisy podklady nezbytné pro nové rozhodnutí. Žalobkyně je přesvědčena, že navzdory medikaci by byla schopna vykonávat některé činnosti zařazené do 2. až 4. tarifní třídy s případným omezením v nošení služební zbraně.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že povinnost uloženou soudem beze zbytku splnil. Žaloba stojí z podstatné části na námitkách nesouvisejících s předmětem řízení a na subjektivních tvrzeních. Důvod zhoršení zdravotního stavu žalobkyně je bezpředmětný. Námitka „místní“ nepřislušnosti lékařky má čistě formální rozměr, neboť „věcná“ příslušnost, tedy oprávnění poskytovat pracovnělékařské služby, bylo zachováno. Žalovaný konkretizuje způsob získání podkladů (lékařských zpráv) pro účely spisové dokumentace. Ze zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zdravotních službách“), vyplývá výluka z povinnosti mlčenlivosti a oprávnění správních orgánů ke zpracování

zdravotních údajů žalobkyně. Námitky směřující proti vyjádření lékařky či diagnostické strany posudku nejsou relevantní, neboť k nim žalovaný nepřihlížel a nebyl tedy důvod pro kladení otázek lékařce. Žalobkyně sama v žalobě správnost informací lékařky potvrzuje. Žaloba je zmatečná, petit je zčásti nepřípustný a předurčený k odmítnutí, v dalším žalovaný navrhuje žalobu zamítnout.

4. V replice ze dne 3. 2. 2019 žalobkyně uvedla, že se žalovaný nezabýval otázkou relativně nejméně zatěžujících služebních míst. Podklady, s nimiž údajně lékařka pracovala, nebyly založeny ve spise. Žalobkyně klade otázku, jak se měla seznámit s vnitřním předpisem č. 27/2013, pokud byla v dlouhodobé pracovní neschopnosti. Žalobkyni stále není známo, jak byly uváděné doklady získány a vloženy do zdravotnické dokumentace.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Žalobkyně se v žalobě domáhala jednak zrušení napadeného rozhodnutí (jakož i prvostupňového rozhodnutí). Vedle toho se žalobkyně domáhala, aby soud žalovanému uložil povinnost písemně se žalobkyni omluvit za neoprávněný zásah do osobnostních práv spočívající v neoprávněném nakládání s údaji o její osobě i její rodině a povinnost zaplatit náhradu nemajetkové újmy v částce 500 000 Kč.
6. Při prověřování podmínek řízení soud shledal, že v části, v níž se žalobkyně domáhá písemné omluvy za neoprávněný zásah do osobnostních práv a náhrady vzniklé nemajetkové újmy, mu v projednání a rozhodnutí věci brání nedostatek pravomoci. Jde totiž o spor v právní věci vyplývající ze soukromého práva, k jehož rozhodnutí jsou ve smyslu § 7 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), příslušné civilní soudy. Na tom nic nemění skutečnost, že žalobkyně tyto nároky učinila součástí jinak správních žaloby.
7. Podle § 46 odst. 2 s. ř. s. soud návrh odmítne, domáhá-li se navrhovatel rozhodnutí ve sporu nebo v jiné právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení, anebo domáhá-li se návrhem přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci. V usnesení o odmítnutí návrhu musí být navrhovatel poučen o tom, že do jednoho měsíce od právní moci usnesení může podat žalobu a ke kterému věcně příslušnému soudu.
8. Soud tedy s ohledem na výše popsany nedostatek pravomoci návrh podle § 46 odst. 2 s. ř. s. odmítl s tím, že ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku může žalobkyně podat žalobu u Obvodního soudu pro Prahu 4, který je s ohledem na § 9, § 84 a § 85 odst. 5 o. s. ř. soudem věcně a místně příslušným. V takovém případě zůstanou zachovány účinky podání žaloby.
9. Pokud jde o žalobu pro rozhodnutí žalovaného, ověřil soud, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
10. Pro účely posouzení včasnosti podání žaloby je třeba se vyjádřit k doručování zástupci žalobkyně Mgr. M. N.. Napadené rozhodnutí mu bylo doručováno na adresu uvedenou v plné moci ze dne 18. 5. 2014 (shodnou s bydlištěm žalobkyně), a to dokonce opakovaně. Dle záznamů poštovního doručovatele byly zásilky uloženy dne 23. 11. 2016 a dne 14. 12. 2016 a žalovaný vycházel z toho, že došlo k doručení fikcí ve dnech 3. 12. 2016, resp. 26. 12. 2016. Pokud by bylo uvedené doručení právně účinné, mělo by to podstatný vliv na včasnost žaloby. Zástupce žalobkyně se nicméně vyjádřil k podkladům rozhodnutí elektronickým podáním, jehož příloha je datována dnem 9. 10. 2016. Ačkoli dne 11. 10. 2016 žalovaný ověřil, že soubor neobsahuje elektronický podpis ani časové razítko, třebaže v emailu je uvedeno, že vyjádření je opatřeno „kvalifikovaným certifikátem“, následně zjistil, že příloha emailu elektronicky podepsána je. V tomto podání požádal zástupce o doručování na jinou kontaktní adresu. Proto žalovaný napadené rozhodnutí doručil opětovně na adresu zástupcem uvedenou, zástupce je převzal dne 11. 6. 2018, tj. rok a půl po jeho vydání.
11. Soud nepřehlédl, že oprávněná úřední osoba žalovaného zástupci žalobkyně sdělila (v emailu ze dne 11. 10. 2016), že tento způsob komunikace považuje za dostatečně průkazný a emailová korespondence bude zakládána do spisu. Pokud žalovaný potvrzoval zástupci

žalobkyně přijetí emailových podání a reagoval na ně stejnou formou, nemůže se posléze dovolávat neúčinnosti sdělení o nové doručovací adrese zástupce, pokud dokonce sám připouští, že předmětné podání bylo opatřeno příslušným autentizačním prvkem. Doručení fikcí ve smyslu § 176 odst. 3, 4 a 5 služebního zákona tedy nenastalo a žalovaný měl rozhodnutí doručovat na jinou jemu známou doručovací adresu, což se značnou prodlevou nakonec učinil; žalovaný ostatně netvrdí ani nedokládá, že by byla naplněna hypotéza normy uvedené v § 176 odst. 3 věty první služebního zákona, a sice že adresát se v místě doručení zdržuje. Lhůta pro podání žaloby se tudíž odvíjí od oznámení napadeného rozhodnutí učiněného dne 11. 6. 2018. Okolnost, že žalobkyně se s obsahem rozhodnutí fakticky seznámila nejpozději dne 22. 3. 2018 v rámci nahlížení do spisu, jehož se nicméně neúčastnil její zástupce, je právně nevýznamná, neboť bylo povinností žalovaného řádně doručit toto rozhodnutí zástupci žalobkyně.

12. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
13. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť obě strany s tímto postupem vyjádřily konkludentně souhlas (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.); nadto takový postup umožňuje i § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož soud ve věci postupoval.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

14. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně oznámil žalobkyni dne 6. 3. 2014 zahájení řízení ve věci skončení služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru s tím, že řízení se zahajuje na základě lékařského posudku o zdravotní způsobilosti vydaného dne 3. 3. 2014 referátem pracovně lékařských služeb Generálního ředitelství cel. Žalobkyně byla poučena o právu vyjádřit své stanovisko k věci, navrhnout důkazy, činit jiné návrhy a seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a byla vyrozuměna, že řízení se uskuteční dne 18. 3. 2014 v 10:00 hod. v budově Celního úřadu pro Středočeský kraj.
15. Z lékařského posudku ze dne 3. 3. 2014 vyplývá, že žalobkyně se podrobila lékařskému vyšetření ke zjištění zdravotní způsobilosti pro výkon služebního místa referent celního řízení – administrativní činnost, kontrola zboží v dopravních prostředcích, oprávnění k nošení zbraně. Důvodem mimořádné zdravotní prohlídky je dlouhodobá pracovní neschopnost. Výsledek vyšetření je, že žalobkyně pozbyla dlouhodobě zdravotní způsobilost k výkonu služby, nikoliv jen způsobilost k výkonu na služebním místě. Žalobkyně byla poučena o tom, že do 10 pracovních dnů od předání lékařského posudku může navrhnout jeho přezkoumání. Žalobkyně podpisem stvrdila, že dne 3. 3. 2014 převzala lékařský posudek, návrh na přezkoumání posudku nepodala.
16. Dne 6. 3. 2014 projednal správní orgán I. stupně skončení služebního poměru žalobkyně s předsedkyní Základní organizace Odborového svazu státních orgánů a organizací CLO-PRAHA při CÚ pro hl. m. Prahu a CÚ pro Středočeský kraj. Dne 7. 3. 2014 sdělil předseda Odborové organizace M., že neshledal žádné překážky pro propuštění žalobkyně ze služebního poměru z důvodu dlouhodobého pozbytí zdravotní způsobilosti k výkonu služby. Z výstupního listu vyplývá, že dne 3. 3. 2014 předala žalobkyně celnímu úřadu vykonávanou agendu, včetně dokumentů a spisů, vrátila příspěvek z FKSP za rok 2012, na

který jí nevznikl nárok, vrátila klíče od kanceláře a předměty a ochranné osobní pomůcky evidované na osobní kartě, přidělené služební pomůcky, služební průkaz atd.

17. Z rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vyplývá, že žalobkyně byla neschopná výkonu práce pro diagnózu F48 od 7. 9. 2012 do 20. 2. 2014, kdy bylo rozhodnuto o ukončení pracovní neschopnosti.
18. Z rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 7. 2. 2014 má soud za zjištěné, že s účinností od 1. 1. 2014 byl žalobkyni přiznán invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně.
19. Rozhodnutím ze dne 18. 3. 2014, č. j. 12918/2014-900000-405.7, rozhodl ředitel správního orgánu I. stupně o propuštění žalobkyně ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru. Ředitel odůvodnil rozhodnutí tím, že dne 3. 3. 2014 byla provedena prohlídka lékařem závodní preventivní péče, který dospěl k závěru, že žalobkyně pozbyla dlouhodobě zdravotní způsobilost k výkonu služby. Lékařský posudek nabyl právní moci dne 17. 3. 2014, neboť žalobkyně nepodala žádost o jeho přezkoumání.
20. Žalobkyně podala dne 1. 4. 2014 odvolání, v němž uvedla, že písemností ze dne 6. 3. 2014 byla vyrozuměna o tom, že řízení se uskuteční dne 18. 3. 2014 v 10:00 hod. Dostavila se k němu v doprovodu svého zástupce a chtěla se vyjádřit k dané věci, navrhnout důkazy a seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Byla zaskočena, že jí pracovnice celního úřadu namísto řízení, které mělo proběhnout, předložila k převzetí rozhodnutí ředitele správního orgánu I. stupně. Žádné námítky nebyly akceptovány, protokol nebyl sepsán. Nebyl akceptován ani požadavek na provedení výstupní zdravotní prohlídky, což je v rozporu s § 13 vyhlášky č. 79/2013 Sb. Žalobkyně se domnívá, že o jejím propuštění bylo rozhodnuto již před mimořádnou zdravotní prohlídkou a zahájením řízení, neboť byla vyzvána, aby se nejpozději dne 4. 3. 2014 dostavila k mimořádné zdravotní prohlídce a odevzdala služební číslo, služební průkaz, agendu, klíče a další služební pomůcky, k čemuž došlo dne 3. 3. 2014. Nejpozději bylo o propuštění rozhodnuto v okamžiku zahájení řízení, kdy bylo propuštění projednáno s odborovými organizacemi, ještě před uplynutím lhůty k podání návrhu na přezkum lékařského posudku. Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 8. 2014, č. j. 21606-5/2014-900000-302, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí ředitele správního orgánu I. stupně.
21. Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 8. 6. 2016, č. j. 48 A 47/2014-31, bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2014 zrušeno. Soud se ztotožnil s námitkou žalobkyně, že „závěr generálního ředitele žalovaného, podle něhož žalobkyně není zdravotně způsobilá k výkonu služby jako takové, nevychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Lékařský posudek, o němž se závěr generálního ředitele žalovaného opírá, není přesvědčivý, neboť neobsahuje popis zdravotního stavu žalobkyně, tělesných, smyslových či duševních omezení při výkonu služby (tedy jaké typové činnosti nesmí vykonávat) a vyhodnocení, zda i s těmito omezeními může vykonávat v celní správě službu na jiném služebním místě, resp. stručné zdůvodnění, proč tomu tak není.“ Dle závazného pokynu soudu žalovaný „v dalším řízení opatří další odborné podklady ohledně zdravotního stavu žalobkyně, které budou představovat úplný a přesvědčivý obraz o odborných otázkách rozhodných pro aplikaci § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru. V návaznosti na ně pak uvede, jaká služební místa u něj mají z hlediska omezení zjištěných na straně žalobkyně nejnižší nároky a proč případně zdravotní stav žalobkyně znemožňuje výkon služby i na těchto relativně nejmeně zatěžujících služebních místech.“

22. Žalovaný následně vyzval zpracovatelku posudku, aby se co nejúplněji vyjádřila ke zdravotnímu stavu žalobkyně, a požádal o poskytnutí zdravotnické dokumentace pro účely správního řízení. Lékařka MUDr. Č. odpověděla podáním ze dne 11. 7. 2016, v němž shrnula obtíže a průběh léčby žalobkyně a připojila vlastní hodnocení dopadů zdravotního stavu na pracovní uplatnění žalobkyně, jakož i přílohy: 1) propouštěcí zprávu žalobkyně z Psychiatrického centra P. ze dne 13. 11. 2012, č. j. 2012/324, 2) a 3) ambulantní zprávy téhož centra ze dne 27. 8. 2013 a 4. 11. 2013, 4) úryvek částky 132 sbírky zákonů týkající se vyhlášky č. 407/2008 Sb., v němž je vyznačen kód mezinárodní klasifikace nemocí F40 až F48 a název nemoci „Neurotické poruchy, poruchy vyvolané stresem a somatoformní poruchy“, 5) svou žádost ze dne 13. 6. 2016 o poskytnutí psychiatrického nálezu žalobkyně, adresovanou Psychiatrické nemocnici B., 6) zprávu této psychiatrické nemocnice určenou ošetřujícímu lékaři ze dne 13. 9. 2012, včetně výstupní zprávy z hospitalizace ve dnech 7. až 13. 9. 2012 a 7) lékařský posudek s diagnostickou rozvahou ze dne 3. 3. 2014.
23. Zástupce žalobkyně (plná moc pro odvolací řízení ze dne 18. 5. 2014) převzal dne 13. 9. 2016 výzvu žalovaného k seznámení se s doplněnými podklady pro rozhodnutí o odvolání. Dne 27. 9. 2016 žalobkyně nahlížela do spisu a dne 17. 10. 2016 žalobkyně spolu se svým zástupcem nahlíželi do její zdravotnické dokumentace. V podání ze dne 7. 11. 2016 zástupce žalobkyně uváděl, že lékařka si vymýšlí, žalobkyni osobně nevyšetřila a přisvojila si závěry jiných lékařů. Diagnostická rozvaha na samostatném listu A4 je dle názoru žalobkyně vytvořena ex post a nebyla součástí zdravotnické dokumentace. Zdravotní stav žalobkyně se zlepšil (již jen invalidita I. stupně).
24. Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 11. 2016, č. j. 29504-13/2016-900000-302, odvolání žalobkyně zamítl a potvrdil rozhodnutí ředitele správního orgánu I. stupně. V souladu s právním názorem soudu byl posudek doplněn o další podklady vypovídající o zdravotním stavu žalobkyně, které žalovaný obsáhle a většinou doslovně cituje a vyvozuje z nich, že potvrzují původní závěr lékařského posudku o nezpůsobilosti žalobkyně k výkonu služby. Posudek má dle stanoviska soudu všechny formální náležitosti, byla mu vytýkána absence odůvodnění. Pokud jde o vyjádření lékařky MUDr. Č., žalovaný nepřihlížel k těm jeho částem, v nichž překračuje rámec dožádání; s diagnostickou rozvahou, byť datovanou dnem 3. 3. 2014, žalovaný naložil jako s dalším (dodatečným) vyjádřením lékařky, neboť nebylo možné spolehlivě prokázat okamžik vzniku této písemnosti. Závěr posudku o klasifikaci zdravotního stavu žalobkyně značkou „D“ odpovídá jak diagnóze F32, která byla v rozhodné době u žalobkyně těžká, vleklá a neovlivnitelná medikací, tak případně diagnóze F43, neboť sociální adaptabilita žalobkyně byla snížena.
25. Odůvodnění napadeného rozhodnutí dále obsahuje úvahy žalovaného o nejnižších nárocích na obsazení služebních míst v celní správě s tím, že základní zdravotní požadavky na služební místo celníka jsou totožné a platí i pro výrazně nižší tarifní třídy než odpovídalo dosavadnímu zařazení žalobkyně. Je důvodná obava, že řádný výkon služby žalobkyní by s ohledem na povahu jejího onemocnění a účinky medikace nebyl zajištěn. Žalobkyně nevznesla konkrétní věcné námitky proti obsahu lékařských zpráv. Jsou-li splněné zákonné podmínky, služební funkcionář má povinnost bez dalšího rozhodnout o propuštění celníka. Dále žalovaný reaguje na námitky procesního charakteru (zákonnost opatření podkladů, předčasnost zahájení řízení o propuštění žalobkyně, projednání s odborovou organizací). Pozdější zlepšení zdravotního stavu a snížení stupně invalidity není

podstatné, neboť předmětem odvolacího přezkumu je stav věci existující k okamžiku vydání prvostupňového rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

26. Podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. h) služebního zákona příslušník musí být propuštěn, jestliže podle lékařského posudku poskytovatele pracovnělékařských služeb dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost k výkonu služby, s výjimkou zdravotních důvodů souvisejících s těhotenstvím.
27. Ve vztahu k žalobním námitkám, jimiž žalobkyně opětovně napadá mj. i postup správního orgánu I. stupně v řízení o propuštění ze služebního poměru, je třeba předeslat, že v řízení ve věcech služebního poměru se neuplatní zásada dvojinstančnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 6 Ads 33/2013 – 31). Ustanovení § 190 odst. 8 služebního zákona neumožňuje, aby odvolací orgán zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení, typicky z důvodu zjištěných závažných procesních vad. Dospěje-li odvolací orgán k závěru, že řízení před správním orgánem I. stupně bylo zatíženo procesní vadou, musí se pokusit o její odstranění v rámci odvolacího řízení. To ostatně konstatuje žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 14) s tím, že v odvolacím řízení zhojil porušení procesních práv žalobkyně, ke kterému došlo v řízení před správním orgánem I. stupně, kdy se žalobkyně na základě výzvy ze dne 4. 3. 2014 dostavila dne 18. 3. 2014 ke správnímu orgánu I. stupně a namísto ústního jednání či seznámení se s podklady rozhodnutí jí bylo krátkou cestou doručeno rozhodnutí o propuštění. Soud se s tímto hodnocením žalovaného ztotožňuje.
28. Žalobkyně v žalobě polemizovala s různými okolnostmi, kterými bylo řízení doprovázeno, a postupy služebních funkcionářů a dalších úředních osob před zahájením řízení ve věci skončení služebního poměru a zejména v průběhu tohoto řízení. Žalobkyně v obecné rovině rovněž tvrdí, že žalovaný nesplnil povinnost uloženou mu zdejším soudem ve zrušovacím rozsudku. Z těchto důvodů považuje soud za nezbytné vyjasnit, co bylo předmětem závazného pokynu soudu vůči žalovanému a co je předmětem soudního přezkumu napadeného rozhodnutí.
29. V první řadě je třeba v souladu s žalovaným konstatovat, že soud v rozsudku ze dne 8. 6. 2016, č. j. 48 A 47/2014-31, shledal, že „[l]ékařský posudek ze dne 3. 3. 2014 obsahuje všechny náležitosti vyžadované přílohou č. 4 vyhlášky o zdravotní způsobilosti, které je ovšem třeba označit za náležitosti minimální. Nad jejich rámec neobsahuje zmíněný lékařský posudek ničeho.“ Znamená to, že soud akceptoval existenci tohoto obligatorního důkazního prostředku, včetně dodržení všech jeho formálních náležitostí, shledal ovšem jeho nepřesvědčivost ve vztahu ke skutečnostem, jež má prokazovat, neboť z něj nebylo možno zjistit zdravotní příčinu dlouhodobé nezpůsobilosti žalobkyně k výkonu služby (jako takové). Soud tedy uzavřel, že závěr žalovaného, podle něhož žalobkyně není zdravotně způsobilá k výkonu služby, nevychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Soud proto uložil žalovanému opatřit „další odborné podklady ohledně zdravotního stavu žalobkyně, které budou představovat úplný a přesvědčivý obraz o odborných otázkách rozhodných pro aplikaci § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru“.
30. Žalovaný v návaznosti na tento pokyn opatřil část zdravotnické dokumentace žalobkyně z období, které předcházelo vypracování posudku ze dne 3. 3. 2014; konkrétně výstupní zprávu z hospitalizace v Psychiatrické nemocnici B. a propouštěcí a ambulantní zprávy Psychiatrického centra P.. Tyto podklady zhodnotila lékařka MUDr. Č. v podání ze dne

11. 7. 2016, v němž shrnula obtíže a průběh léčby žalobkyně a připojila vlastní hodnocení dopadů zdravotního stavu na pracovní uplatnění žalobkyně. Pokud by platil závěr, který žalovaný uvedl na str. 17 napadeného rozhodnutí, tedy že zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně i jejího možného dalšího uplatnění v rámci celní správy je třeba provést k okamžiku vydání prvostupňového rozhodnutí (které bylo přezkoumáváno), pak by soud mohl konstatovat, že žalovaný soudem uloženou povinnost objasnit předmětnou odbornou otázku jinými důkazními prostředky, splnil. Tak tomu ale není.

31. K otázce, podle jakého skutkového a právního stavu měl žalovaný po vrácení věci krajským soudem rozhodovat, je třeba uvést, že ve správním řádu není, na rozdíl například od soudního řádu správního, výslovně uvedeno, podle jakého skutkového a právního stavu má rozhodovat odvolací správní orgán. Z právní úpravy odvolacího řízení, z níž vyplývá zásada, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek, ale lze, až na stanovené výjimky, při nichž se z hlediska zjišťování skutkového stavu uplatní zásada koncentrace, dovodit, že správní orgány mají povinnost zohlednit všechny okolnosti zjištěné v průběhu celého řízení a přihlídnout k nim. Rozhodující je tak nikoliv skutkový stav zjištěný ke dni zahájení řízení, nýbrž skutkový stav ke dni rozhodování správního orgánu. Tento závěr přitom platí i pro řízení před odvolacím orgánem, a pro žalovaného tím spíše, že skutkový stav v odvolacím řízení doplňoval (srov. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79, které lze vztáhnout i na řízení vedená podle zákona o služebním poměru, neboť jeho koncepce se v rozhodných bodech od správního řádu podstatně neodlišuje). Není proto správný názor žalovaného, že při přezkoumání prvostupňového rozhodnutí mohl vycházet ze skutkového stavu v době jeho vydání. Soud si je vědom, že prvostupňové rozhodnutí je ze zákona předběžně vykonatelné (viz § 185 zákona o služebním poměru), nicméně ani to neodůvodňuje možnost vycházet z tehdy nastoleného skutkového stavu, neboť až do doby rozhodnutí žalovaného není prvostupňové rozhodnutí ještě pravomocné, a tedy zásadně nezměnitelné. I když se tedy z hlediska navazujících řízení na žalobkyni s ohledem na předběžnou vykonatelnost prvostupňového rozhodnutí nahlíží, jako by již příslušnicí policie nebyla, pro účely samotného řízení ve věci jejího propuštění a s ním souvisejících procesních úkonů je třeba plně respektovat skutečnost, že žalobkyně do vydání napadeného rozhodnutí pravomocně propuštěna ze služby nebyla. Žalovaný tedy může přistoupit k potvrzení prvostupňového rozhodnutí (resp. jeho změně, která vede k propuštění ze služebního poměru) jen tehdy, jestliže je i ke dni vydání napadeného rozhodnutí splněna podmínka, že příslušník (dlouhodobě) pozbyl způsobilost vyžadovanou pro výkon služby. Žalovaný tedy byl povinen především zjistit skutkový stav existující v době vydání napadeného rozhodnutí (shodně viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2020, č. j. 51 Ad 1/2020-206), zvláště za situace, kdy mezi vydáním prvostupňového rozhodnutí a rozhodováním žalovaného uplynula dlouhá doba a sama žalobkyně (například v podání ze dne 12. 10. 2016) poukazovala na to, že se její zdravotní stav zlepšil. Je přitom nerozhodné, že tak činila pouze poukazem na snížení stupně její invalidity, což je informace, která sama o sobě potřebnou vypovídací hodnotu nemá (viz závěry k významu terminologie zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, které soud uvedl již v rozsudku ze dne 8. 6. 2016, č. j. 48 A 47/2014-31: „*Jde o informaci, která je z pohledu posouzení zdravotní způsobilosti pro výkon služby v celní správě bez potřebné přesné vypovídací hodnoty, její význam je toliko přibližný. Pojmy pracovní schopnost a zdravotní způsobilost k výkonu služby nepochází ze stejného „prostředí“ a byť se oba týkají otázky zdravotního stavu a možnosti výkonu práce, nelze automaticky ze zjištění*

týkajících se jednoho pojmu dovozovat exaktní závěry ve vztahu k pojmu druhému.“). Je také nerozhodné, že sama žalobkyně žádné aktuální lékařské zprávy nedoložila, neboť za řádné zjištění skutkového stavu je v této věci zodpovědný žalovaný.

32. Soud tedy konstatuje, že závěr žalovaného, podle něhož žalobkyně není zdravotně způsobilá k výkonu služby, nevychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, a proto je naplněn důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
33. V novém řízení bude nutné skutkový stav doplnit o lékařský posudek platný (vycházející ze zdravotního stavu žalobkyně) k datu vydání nového odvolacího rozhodnutí. Jak již přitom soud poznamenal, i přes předběžnou vykonatelnost prvostupňového rozhodnutí je třeba pro účely tohoto řízení na žalobkyni nadále nahlížet jako na příslušnici bezpečnostního sboru, které tak svědčí povinnost podrobit se lékařskému vyšetření ve smyslu § 92 odst. 3 písm. e) zákona o služebním poměru s následky v případě neuposlechnutí této povinnosti upravenými v ustanoveních § 43 odst. 7 až 9 zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, ve znění pozdějších předpisů.
34. K námitce žalobkyně, že lékařský posudek byl zpracován neoprávněnou osobou, soud konstatuje, že jde o námitku nedůvodnou. Jestliže žalobkyně tvrdí, že tuto námitku nemohla uplatnit dříve, neboť byla v pracovní neschopnosti a nemohla se s vnitřním předpisem č. 27/2013 seznámit, soud ve shodě s žalovaným uvádí, že dočasná překážka v práci nemá vliv na povinnost znát a dodržovat služební předpisy, s nimiž se příslušníci neseznamují individuálně, nýbrž prostřednictvím Věstníku Celní správy České republiky. Vedle toho soud přisvědčuje žalovanému, že porušení „spádovosti“ dle uvedeného služebního předpisu (při zachování věcné příslušnosti lékařky k poskytování pracovnělékařských služeb, kterou žalobkyně nezpochybňuje) nemůže mít vliv na zákonnost a procesní použitelnost lékařského posudku.
35. Okolnost, že minimálně část podkladů byla opatřena teprve dodatečně na základě žádosti žalovaného za účelem doplnění dokazování v odvolacím řízení, je důsledkem závazného pokynu soudu v reakci na zjištěné pochybení. Žalobkyně vyslovuje spekulaci, že lékařka při vyhotovování posudku neměla k dispozici žádné podklady (lékařské zprávy), žalovaný naproti tomu tvrdí, že měla k dispozici zprávy Psychiatrického centra P., které jí poskytla žalobkyně, popř. její otec. Z obsahu žádosti lékařky adresované Psychiatrické nemocnici B.e ze dne 13. 6. 2016 (žádala toliko o finální lékařskou zprávu – psychiatrický nález) lze nicméně dovodit, že ostatní podklady měla lékařka již k dispozici. Podstatné pro posouzení věci je to, že se podklady, ať již získané nově nebo jen znovu dohledané, ocitly ve správním spise a žalovaný na jejich základě vytvářel, resp. objektivizoval svá skutková zjištění, byť ve výsledku nedostatečná. Námitka, že lékařka při vyhotovování posudku neměla k dispozici žádné podklady, nicméně není důvodná.
36. Námitky porušení mlčenlivosti posudkové lékařky, nezákonností při vedení zdravotnické dokumentace a neoprávněného nakládání s citlivými údaji o zdravotním stavu žalobkyně směřují téměř v plném rozsahu mimo předmět řízení, tj. mimo přezkumnou činnost soudu. Je sice lidsky pochopitelné, že žalobkyně se snaží střežit svá práva v této oblasti, na zákonnost napadeného ani prvostupňového rozhodnutí by však případné vady tohoto druhu neměly žádný vliv. Ve stručnosti lze odkázat na výluk z povinné mlčenlivosti zdravotníků upravenou v § 51 odst. 2 písm. c) zákona o zdravotních službách, tedy „sdělování, popřípadě oznamování údajů nebo jiných skutečností podle tohoto zákona nebo

jiných právních předpisů, pokud z tohoto zákona nebo jiných právních předpisů vyplývá, že údaje nebo skutečnosti lze sdělit bez souhlasu pacienta“, ve spojení s § 9 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, v tehdy účinném znění (podmínky zpracování citlivých osobních údajů), a také na § 60 odst. 1 písm. d) zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož orgány celní správy zpracovávají osobní údaje, včetně sdružování osobních údajů, o osobách, které jsou nebo byly účastníky řízení před orgány celní správy. K námitce, že se spisem obsahujícím zdravotnickou dokumentaci žalobkyně se seznamovaly neoprávněné úřední osoby, což se projevilo při nahlížení do spisu, lze podotknout, že účast úřední osoby při nahlížení ještě neznamená, že tato osoba je seznámena s obsahem spisu. V úřední praxi je běžná zastupitelnost úředních osob při tomto úkonu a nejde o nezákonný postup (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2014, č. j. 6 Afs 144/2014-42).

37. Soud nepovažuje za řádný žalobní bod nijak nepodložené tvrzení žalobkyně, že odborová organizace se s věcí neseznámila. Žalobkyně totiž nenamítá, že by služební orgán před vydáním rozhodnutí o jejím propuštění neoznámil tento záměr odborové organizaci. Ze spisu vyplývá, že obě odborové organizace činné u útvaru, v němž byla žalobkyně zařazena, byly informovány a měly možnost se k věci vyjádřit, což jedna z nich učinila. Ani případné neprojednání s odborovou organizací by však nezpůsobovalo nezákonnost rozhodnutí ve věci služebního poměru. V tomto směru lze odkázat na závěrečnou část odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 18).
38. Žalobkyně rovněž namítá, že před (řádným) doručením napadeného rozhodnutí nebyla vyzvána k seznámení se s podklady rozhodnutí. Toto tvrzení je zavádějící a nemá oporu ve spise, jelikož tato výzva včetně náležitého poučení byla doručena zástupci žalobkyně dne 13. 9. 2016 a zástupce na ni reagoval vyjádřeními ze dne 9. 10. a 7. 11. 2016. Dne 17. 10. 2016 žalobkyně v doprovodu svého zástupce nahlížela do zdravotnické dokumentace. Podstatné z hlediska případného zkrácení na právech žalobkyně je to, že v období po neúčinném doručování rozhodnutí zástupci žalobkyně (prosinec 2016) do jeho řádného doručení dne 11. 6. 2018 nebyl do spisu založen žádný nový podklad rozhodnutí (spis obsahuje již jen záznamy o nahlížení do spisu a podání zástupce žalobkyně ze dne 15. 3. 2018, jímž urguje rozhodnutí ve věci). Opětovné seznamování žalobkyně se spisem – nehledě k její povědomosti o obsahu spisu – nebylo namístě a žalovaný právo žalobkyně neporušil. Námitka není důvodná.
39. Žalobkyně dále zmiňuje, že žalovaný neprováděl dokazování k příčinám zhoršení jejího zdravotního stavu, a popisuje konflikty na pracovišti (zejména v souvislosti s celními řízeními se společností C. I., a. s.), které měly negativní dopad na její psychiku, popř. též rozvíjí domněnky o šikanózním přístupu služebních funkcionářů. Jediná konkrétní tvrzení se týkají „předčasnosti“ zahájení řízení o propuštění ze služebního poměru a nevlídného jednání dne 18. 3. 2016, kdy žalobkyně musela odevzdat služební pomůcky a vyrovnat své další závazky vůči bezpečnostnímu sboru, ač propuštěna ještě nebyla. Soud se ztotožňuje s žalovaným, který v odůvodnění rozhodnutí připustil, že takový postup nebyl vůči žalobkyni zcela správný a standardní, nemá však vliv na zákonnost rozhodnutí. Je rovněž pravdou, že řízení o propuštění žalobkyně bylo zahájeno dříve, než nabyl právní moci lékařský posudek, rozhodující je však skutečnost, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až poté, kdy již nebylo možno dosáhnout přezkoumání posudku, jenž tedy byl považován za konečný a nezměnitelný. Kromě výše uvedeného je možné doplnit, že

zákonný propouštěcí důvod, který příslušníka trvale vyřazuje z výkonu služby, nastává objektivně, bez ohledu na původ či povahu příčiny. Je-li pro rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru irrelevantní konkrétní příčina ztráty zdravotní způsobilosti, pak správní orgány nejsou povinny zaměřovat dokazování tímto směrem. Prvořadým účelem ustanovení § 42 odst. 1 písm. h) služebního zákona je zajistit, aby náročné úkoly ozbrojeného bezpečnostního sboru vykonávaly vždy pouze osoby k tomu zdravotně a osobnostně způsobilé. Tuto způsobilost přitom lze pozbýt různými způsoby, mezi nimiž zákon nijak nerozlišuje, tedy kromě jiného bez vlastního zavinění, popř. i v důsledku protiprávního jednání jiné osoby. Ani v takovýchto krajních případech však nelze připustit, aby pravomoci celní správy vykonávaly osoby, které k tomu nejsou z uvedených hledisek způsobilé (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 As 14/2016-25). Žalobní bod je nedůvodný.

40. Žalobkyně považuje za porušení svých práv odmítnutí konfrontace s lékařkou, která zpracovala lékařský posudek o její zdravotní způsobilosti (nelze hovořit o svědecké výpovědi ve vlastním smyslu, neboť lékařka by nebyla slyšena v postavení svědka). Na tento důkazní návrh, formulovaný v podání ze dne 9. 10. 2016, reagovala úřední osoba žalovaného (Mgr. P. M.) emailem ze dne 11. 10. 2016 (doručení bylo potvrzeno) odmítavě: „*MUDr. Č. v řízení nevystupuje jako svědek, ale jako lékař, který hodnotil zdravotní stav odvolatelky a který poskytl k tomu odborné vyjádření, pročez její výsledek ve smyslu § 174 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (...), nemá relevanci ani zákonnou oporu.*“
41. Podle soudu není povinností správních orgánů bez dalšího vyhovět návrhům na provedení dokazování. V dané věci je třeba přihlídnout k povaze skutečností, jež měly být navrhovaným důkazem prokazovány, a vyhodnotit jejich vztah k předmětu řízení. V napadeném rozhodnutí žalovaný uváděl, že se nezabýval vyjádřením lékařky ze dne 11. 7. 2016 v rozsahu, v jakém překračuje rámec dožádání (doprovodné informace o součinnosti ošetřujícího lékaře), potažmo námitkami žalobkyně reagujícími na nesouvisející, popisné informace lékařky. Z hodnotících úvah žalovaného pak vyplývá, že při tvorbě skutkových zjištění de facto v žádném ohledu dodatečné vyjádření lékařky ani její diagnostické poznámky překračující rámec dožádání nevyužil, neboť primárně vycházel z obsahu doložených lékařských zpráv a z tam uvedených diagnostických závěrů. Účel kladení otázek lékařce zástupce žalobkyně v podání ze dne 9. 10. 2016 nijak neupřesnil, z kontextu dalších podání lze nicméně dovodit, že záměrem nemělo být kvalifikované zpochybnění odborných závěrů posudku, popř. použité metodologie apod., nýbrž vyvrácení údajných smyšlenek a lží této lékařky, každopádně zpochybnění způsobu obstarání podkladů a polemika s jejím dodatečným vyjádřením ke zdravotnímu stavu žalobkyně. Soud je toho názoru, že provedení takto navrhovaného důkazu by bylo nadbytečné, a pokud jeho provedení žalovaný neformálně se stručným odůvodněním zamítl, nepochybil.
42. Žalobkyně dále zpochybňovala samotné podklady, z nichž napadené rozhodnutí vychází, a to po hříchu toliko obecně formulovanými námitkami, v nichž nenabízí ucelenou konkurující argumentaci, nýbrž pouze jednotlivá a neuspořádaná tvrzení, z nichž lze uvést především toto: „*V odůvodnění jsou uváděny různé lékařské diagnózy podle toho, co bylo právě pro hodnocení výhodnější.*“ Žalobkyně se domnívá, že z předložených lékařských zpráv by bylo možné usuzovat i na hodnocení značkou „C“. Touto námitkou se však soud nezabýval, jednak z důvodu její značné obecnosti, jednak z důvodu, že podklady, na

kterých žalovaný vystavěl svůj závěr, považoval soud za neaktuální (viz body 30 - 33 tohoto rozsudku). Ze stejných důvodů se soud nezabýval ani posledním žalobním bodem, který se týká tvrzeného opomenutí žalovaného řádně vyhodnotit, zda zdravotní stav žalobkyně znemožňuje výkon služby i na jiných, relativně nejméně zatěžujících služebních místech, resp. uvést, proč tomu tak není. Nebyl-li zdravotní stav žalobkyně náležitě zjištěn, nelze se těmito otázkami zabývat. Šlo by o úvahy toliko akademické, a tedy v kontextu projednávané věci nadbytečné.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

43. Soud shrnuje, že žaloba je důvodná a napadené rozhodnutí je třeba pro vady řízení zrušit podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.), neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí vyžaduje podstatné doplnění. Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). K rušení i prvostupňového rozhodnutí není důvod, neboť žalovaný může v potřebném rozsahu dokazování doplnit sám. O návrhu na zrušení prvostupňového rozhodnutí soud samostatným výrokem nerozhodoval, neboť žalobní petit v této části považoval za jeden celek. Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení si tedy žalovaný opatří platné a aktuální podklady k posouzení zdravotní způsobilosti žalobkyně tak, aby byla dodržena zásada rozhodování podle skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí.
44. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalobkyni soud přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč (za zaplacený soudní poplatek). Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen žalobkyni zaplatit ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. května 2020

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.